

ἢ «Ἐφημερίς» ἐδημοσίευσε μικρὸν ἔπειτα καὶ ἑτέρου διηγήματος ἢ «Νύξ» ἀποσπάσματα, ἀπλήστως ἀναγνωσθέντα.

Ὁ κ. Σμυρνῶφ εἶνε γνωστὸς εἰς τὸν ῥωσικὸν φιλολογικὸν κόσμον ἐκ πλείστων διηγημάτων καὶ ποιήσεων, τὰ ὅποια ἐδημοσίευσε κατὰ καιροὺς ἐν Ῥωσσίᾳ εἰς ἔγκριτα φιλολογικὰ περιοδικά. Τὸ πρῶτον αὐτοῦ διήγημα τὴν «Νατάσσαν», περιπαθὲς καὶ ἔμπλεων τραγικότητος, ἔγραψε τῷ 1881, βραδύτερον δὲ τὸν «Ἀδελφόν», φημιζόμενον διὰ τὴν ἀπλότητα τοῦ ὕφους καὶ τὴν λεπτὴν ψυχολογικὴν ἀνάλυσιν τῶν χαρακτήρων· εἶτα τὸ «περὶ δυσμᾶς», τὸ ὅποιον, εἰ καὶ αὐτοτελὲς καθ' ἑαυτό, ἀποτελεῖ συνέχειαν τοῦ «Ἀδελφοῦ»· τὴν «Στρογγυλάν»· τὸν «Ἀνθρωπον μὲ τὸ λευκὸν περιλαίμιον»· τὸ «Ταξείδιον εἰς Ἀθῶνα»· πρὸς δὲ καὶ ἄλλα πεζὰ καὶ ἔμμετρα, τὰ ὅποια, ὡς μανθάνομεν, εἰσὶν ἐφάμιλλα τῆς γνωστῆς ἤδη «Σκληραίνης», καὶ τὰ ὅποια ἂς ἐλπίσωμεν ὅτι ὁ κ. Ἀγαθοκλῆς Κωνσταντινίδης θὰ σπεύσῃ νὰ καταστήσῃ προσιτὰ καὶ εἰς τὸ ἑλληνικὸν δημόσιον, ἀφοῦ μὲ τόσην καλαισθησίαν ἐκλογῆς καὶ δύναμιν μεταφραστικὴν παρέχει ἡμῖν ἐκάστοτε τὴν ἀπόλαυσιν πολλῶν ἀριστουργημάτων τῆς συγχρόνου ῥωσικῆς φιλολογίας.

Ὁ κ. Σμυρνῶφ, ἐσπούδασε τὰς πολιτικὰς ἐπιστήμας ἐν τῷ Αὐτοκρατορικῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Πετροπόλεως, ἔνθα μετ' ἐπιτυχεῖς ἐξετάσεις λαβὼν πτυχίον λυτείας ἐπέδθη εἰς τὸ διπλωματικὸν στάδιον εἰσελθὼν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν τῷ 1881, μεθ' ὃ διατρίψας ἐπὶ μακρὸν χρόνον ὡς γραμματεὺς τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει πρεσβείας προήχθη εἰς Ἀ' γραμματεῖα τῆς ἐν Ἀθήναις.

Εὐτυχῆσαντες νὰ ἀποκτήσωμεν ἐν μεταφράσει τὸ κάτωθι ποίημα τοῦ κ. Σμυρνῶφ «Πρὸς τὴν ἀγίαν Σοφίαν» συνοδεύομεν αὐτὸ μετὰ τῆς εἰκόνος τοῦ συμπαθοῦς διπλωμάτου καὶ συγγραφέως.

ΣΤΗΝ ΑΓΙΑ ΣΟΦΙΑ

ἮΤΑΝ καιρὸς ποῦ ἀμέτρητα ἀνάδανε καντήλια
 ἔμπρὸς στὸ θυσιαστήριον κ' ἐχρύσωνε τὸ φῶς τῶν
 τὰ σκαλιστὰ κοσμήματα τῶν ἱερῶν εἰκόνων·
 ἔλαμπαν μέσα στὰ χρυσᾶ, στ' ἀτίμητα πετράδια
 οἱ αὐλικοὶ τοῦ Βασιλῆα ποῦ τὸν ἐτριγυροῦσαν...
 Εἰς τὴν Ὁραία Πύλῃ ἔμπρὸς αὐτὸς ὁ Πατριάρχης
 ἐθύμιαζε τὸν Βασιλεῖα, τὸν ἄρχοντα τοῦ κόσμου
 κ' ἐγέμιζε τὴν ἐκκλησίαν τοῦ κλήρου ἢ ψαλμωδία.

Τί ἐκκλησιά ! σάν νά 'τανε καρδιά τοῦ Βυζαντίου,
 μ' αὐτὸ δοξάσθη κ' ἔζησε, μ' αὐτὸ ἔπαθε κ' ἐσδύσθη.
 Κάτω ἀπ' τὸν ἅγιο θόλο της, ὡσάν σέ μάννας κόρφο,
 εὔρισκαν ὅλοι ἄσυλο σέ δύστυχες ἡμέραις.
 Διαβαίνουν 'μπρός της οἱ καιροὶ μὲ πόνο μὲ σέδας...
 Εἶσε τοῦ 'Ιουστινιανοῦ τὸν ἔνδοξον αἰῶνα,
 τοῦ Βλαδιμήρου ἐπάτησαν ἐδῶ οἱ ἀπεσταλμένοι.
 κ' εἶδε θριάμβους περισσοὺς, εἶδε καὶ δυστυχίαις.

Κι' ἀπὸ τὴν μαύρην ἐποχὴ ποῦταν γραφτὸ τῆς μοίρας
 νά σκύψη τὸ Βυζάντιο στὴ δύναμι τοῦ Τούρκου,
 καὶ σέ σωρὸ ἀπὸ πτώματα πατώντας ὁ Σουλτάνος
 ἐχύθη ἐδῶ σάν σίφουνας π' ὅλα τὰ συνεπαίρνει—
 ἡ ἐκκλησιά ἐρήμαξε, λές καὶ βαθειὰ κοιμάται—
 σάν μάρτυρας καὶ γίγαντας αἰώνων περασμένων,
 καὶ στὴ σεπτὴ της κορυφῇ. ποῦ 'χε σταυρὸ-κορῶνα,
 στήσαν τὸ μισοφέγγαρο, —μαύρης σκλαδιᾶς σημάδι !

Μὰ μ' ὅλη τὴν ἐρήμωσι εἶνε Μεγάλῃ ἀκόμα !
 Λαμποκοπάει 'ς τὸν οὐρανὸ, τὴν περιχύνει ὁ ἥλιος,
 κ' εἶνε μαρτύριο τρανὸ τῆς μεγαλοφυΐας,
 γιατί ἔχει κάλλος ἀφθαρτο καὶ οὐράνιο μεγαλεῖο.
 Ναι! ἀφουγκράσου μιὰ στιγμή βαθειὰ μεσ' 'ς τοὺς αἰῶνας
 καὶ στύλωσε τὴ σκέψί σου : θά ζωντανέψη ἐμπρός σου
 μιὰ ἐποχὴ ἀθάνατη καὶ κοσμοερακυσμένη,
 ἡμέραις ἀλησμόνηταις καὶ δοξασμένα χρόνια.

Τοῦ Μεσαιῶνα οἱ νοοὶ δὲν ἔχουν τέτοια χάρι.
 'Εκεῖ οἱ θόλοι οἱ στενοὶ κ' ἡ τεχνικὴς γλυφὴς των,
 τὸ φῶς τὸ μισοσκότεινο, γεμᾶτο ἀπὸ μυστήριον.
 λές καὶ σοῦ σφίγγουν τὴν ψυχὴ, τὸ πνεῦμα σου θολόνουν
 καὶ μέσ' 'ς τῆς σκέψης τὸν δαρμὸ θαύματα περιμένεις
 γιὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς ζητᾶς δυνάμεις, οἶκτο,
 καὶ τρέμεις γιὰ τὴν Κόλασι μὲ τ' ἁμαρτήματα σου,
 γιατί ὁ θεὸς τῆς θλίψεως κεῖ μέσα βασιλεύει !

Μὰ ἐδῶ, παντοῦ χαρὰ καὶ φῶς, παντοῦ γλυκεῖα ἐλπίδα,
 μὲ τὴ θωριά τὴ διάπλατη ποῦ δὲν χορταίνει μάτι !
 'Εδῶ, 'μπροστά 'ς τῆς Κτίσεως τὸ θαῦμα τὸ μεγάλο,
 δὲν περιμένεις θαύματα ἀπὸ τὸν Πλάστην ἄλλα

Ἡ λειτουργία εὐφρόσυνη, σάν ἀπυλὴ γαλήνη,
σάν μοσχολίβανου πνοή 'ς τὸν οὐρανὸ ἀνεβαίνει,
κι' ἀπάνω 'ς τὸν ἀκτινωτό, 'ς τὸν φεγγοδόλο θόλο
γέρνεις ψηλά τὰ μάτια σου γεμάτα εὐγνωμοσύνη.

Καὶ ἀγκαλά ἄλλον θεὸν 'δῶ τώρα προσκυνᾶνε
καὶ τ' ἅγιο βῆμα ἐμόλυναν καὶ τὰ ἱερά τσακίσαν,
πάλι μ' εὐλάβεια ἄμετρη θέλεις νὰ γονατίσης
καὶ τῆς ἀρχαίας ν' ἀσπασθῆς τῆς μαρμαρένιες πλάκες,
γιατὶ ἓνα αἶσθημα θαυτοῦ γεμίζει τὴ ψυχὴ σου,
σάν νὰ ἦνε ἀκόμα ὁ Βασιληὰς με τοὺς Συγκλητικούς του
καὶ μέσ' 'ς τὰ πλήθη τῶν πιστῶν σάν νὰ κουνιέται ὁ θόλος
καὶ ἀντηχάει με θρίαμβο αἰώνιο : « Ἀλληλούϊα ! »

ΑΛΕΞΙΟΣ ΣΜΥΡΝΩΦ

ΤΟ ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΤΙΜΗΣ

ΜΙΑ δεσποσύνη, ὑπερβολικὰ ὄριμος, ἐνήγαγε εἰς τὸ δικαστήριον ἓνα κύριον, ἰσχυριζομένη ὅτι ἐδεδεάσθη ἀπὸ τὰς ἐρωτικὰς τοῦ ἐπιθέσει· καὶ ἀπώλεσεν ὅ,τι εἶχε τιμαλφές, ὅλον τὸ κεφάλαιον μιᾶς κόρης. Ζητεῖ δὲ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ν' ἀντικατασταθῇ τὸ καταστραφέν κεφάλαιόν της δι' ἄλλου τοιοῦτου εἰς μεταλλικόν.

Ἄλλ' ὁ κύριος ἰσχυρίζεται ὅτι δὲν ἔλαβε τίποτε, διότι τὸ κεφάλαιον δὲν ὑπῆρχε πλέον καθ' ἣν ὥραν ἡ δεσποσύνη νομίζει ὅτι τῆς τὸ ἀφήρσεν οὗτος.

— Ψεῦδος ! κύριε δικαστά ! ἀναφωνεῖ ἑξαλλος ἡ γηραιὰ δεσποινίς.
Ἔχω πιστοποιητικὸν ἀπὸ δύο ἰατροῦς ! . . .

— Ἄ ! λαμπρά ! — διακόπτει ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου μετ' ἀφέλειας· παρουσιάσατέ το νὰ τὸ ἰδοῦμεν· ἀπὸ πότε χρονολογεῖται ;

Καὶ ἡ δεσποσύνη, κάπως ζαλισμένη :

— Ἀπὸ τὰ 1855.